
VAALIT PIETARISSA

(Kirje Pietarista)

Eroituksiksi vuoden 1907 vaaleista vuoden 1912 vaalit sattuivat yhteen työläisten keskuudessa tapahtuvan vallankumouksellisen vilkastumisen kanssa. Kun siihen aikaan vallankumouksen aallot laskivat ja vastavallankumous juhli voittoa, niin vuonna 1912 alkoi uuden vallankumouksen ensimmäinen aalto. Juuri siksi työläiset valitsivat silloin ilman innostusta ja paikotellen jopa boikotoivatkin vaaleja, boikotoivat tietenkin passiivisesti osoittaen siten, että passiivinen boikotti on eittämätön merkki innostuksen puuttumisesta ja voimien heikkenemisestä. Juuri siksi nyt, nousevan vallankumouksen oloissa, työläiset lähtivät suurella innostuksella vaaleihin heittäen syrjään nahjusmaisesta poliittisesta välinpitämättömyyden. Enemmänkin: työläiset taistelivat vaalien puolesta, valtavilla lakoilla „selityksiä“ vastaan he pyrkivät saavuttamaan ja saavuttivat vaalioikeuden kaikista poliisien juonista ja esteistä huolimatta. Se on eittämätön merkki siitä, että poliittinen herpaantuneisuus on mennyt ohi ja että vallankumous on päässyt pois kuolleesta pisteestä. Tosin uuden vallankumouksen

aalto ei ole vielä niin voimakas, että voitaisiin asettaa kysymys esimerkiksi poliittisesta yleislakosta. Mutta se on jo riittävän voimakas, että vaalien vilkastuttamiseksi, proletariaatin voimien järjestämiseksi ja joukkojen valistamiseksi poliittisesti „selitysten“ hämähäkinverkko voidaan paikatellen repiä rikki.

I

TYÖVÄENKUURIA

1. TAISTELU VAALIEN PUOLESTA

Ei ole aiheetonta mainita, että lakkokamppailun alkuunpanijoina olivat puolueemme Keskuskomitean edustaja ja Pietarin komitea. Lokakuun 4 päivänä myöhään illalla, valitsijamiesten vaalien edellä saimme tietää, että kihlakunnan vaalilautakunta on „selittänyt“ kaikkein suurimpien tehtaiden (Putilovin y.m.) valtuutetut. Tunnin kuluttua kokoontuu Pietarin komitean Toimeenpaneva valiokunta yhdessä Keskuskomitean edustajan¹²² kanssa ja laadittuaan uuden valitsijamieslistan tekee päätöksen yhden päivän vastalauselakosta. Samana yönä kokoontuu Putilovin sos.-dem. tehdasryhmä ja hyväksyy Pietarin komitean päätöksen. 5 päivänä alkaa Putilovin lakko. Koko tehdas on lakossa. 7 päivänä (sunnuntaina) kokoontuu Nevan laivaveistämön sos.-dem. tehdasryhmä ja yhtyy Pietarin komitean päätökseen. 8 päivänä on koko veistämö lakossa. Näiden mukaan lähtee toisia tehtaita. Lakossa eivät ole ainoastaan „selitetyt“ tuotantolaitokset, vaan myöskin „selittämättömät“ (Pal) ja ne, joilla „vaaliohjesääntöjen“ mukaan ei ollut oikeutta valita työväenkuuriassa. Ne lähtevät lakoon

solidaarisuudesta. Vallankumouksellisista lauluista ja kulkueista ei ole puutetta... Myöhään yöllä lokakuun 8 päivänä saadaan tietää, että läänin vaalilautakunta julistaa mitättömiksi valitsijamiesten vaalit, kumoaa kihlakunnan vaalilautakunnan „selitykset“, „palauttaa oikeudet“ putilovilaisille, ottaa vaaleihin mukaan suuremman määrän tuotantolaitoksia. Työläiset juhliivat voittoa. Työläiset olivat voittaneet.

Mielenkiintoinen on se päätöslauselma, jonka Nevan laivaveistämön ja Putilovin tehtaan työläiset hyväksyivät lakon julistamisen yhteydessä:

„Pannessamme vastalauseemme vaalioikeuksiemme loukkaamista vastaan me julistamme, että ainoastaan tsarismin kukistaminen ja demokraattisen tasavallan valloittaminen voivat turvata työläisille vaalioikeuden ja todellisen vaalivapauden“.

Likvidaattorien päätöslauselma, että „...ainoastaan yleinen äänioikeus vaaleissa Valtakunnanduumaan voisi taata vaalioikeuden“ — hylättiin. Nämä päätöslauselmat käsiteltiin ennakolta sos.-dem. tehdasryhmissä, ja kun esimerkiksi Nevan laivaveistämön ryhmässä kävi selville, että likvidaattorien päätöslauselma ei saa kannatusta, niin sen puoltajat sitoutuivat olemaan asettamatta sitä joukkokokouksessa puolueettomien joukkojen edessä ja kannattamaan ryhmän hyväksymää päätöslauselmaa. Heidän kunniaukseen täytyy mainita, että he pitivät sanansa. Mutta niin myöskin antilikvidaattorit vastasivat heille samanlaisella lojaalisuudella viemällä valtuuteksi Gudkovin, jonka he olisivat voineet „kaataa“, sillä heillä oli enemmistö tehtaassa. Ei olisi ollut pahitteeksi, jos tällaista vastuunalaisuuden tuntoa

olisi ollut edes hitunen „Lutsh“ lehdellä, joka niin hyvin osaa kirjoittaa siitä, mitä tehtailla ei ollut, mutta joka vaikenä yllämainitusta Nevan veistämön päätöslauselmasta ja putilovilaisten päätöslauselman vielä lisäksi vääristeli.

Siis työläiset taistelivat vaalien puolesta ja saivat vaalit. Olkoon tämä opetuksena pietarilaisille eser-rille, jotka niin tuloksettomasti esiintyivät Nevan laivaveistämöllä vaaleja vastaan.

Työläiset taistelivat vaalien puolesta demokraattisen tasavallan tunnuksella. Olkoon se opetuksena „osittaisten reformien“ fetishisteille, lutshilaisille likvidaattoreille.

2. EVÄSTYS EDUSTAJALLE

„Selitys“-lakkoja ei oltu vielä lopetettu, kun kokoontui valtuutettujen edustajakokous. Voitiin jo etukäteen sanoa, että valtuutetut tulevat hyväksymään Pietarin komitean laatiman ja Pietarin suurten tehtaiden (Putilov, Nevan laivaveistämö, Pal) hyväksymän evästyksen. Ja todellakin valtuutettujen suuri enemmistö hyväksyi evästyksen likvidaattorien mitätöimän ryhmän pidättäytyessä. Viimemainittujen yritykset äänestyksen estämiseksi saivat osakseen huudahduksia „älkää häiritkö!“

Edustajalle antamassaan evästyksessä valtuutetut puhuvat „vuoden 1905 tehtävistä“, siitä, että nämä tehtävät „jäivät ratkaisematta“, että Venäjän taloudellinen ja poliittinen kehitys „tekee niiden ratkaisemisen välttämättömäksi“. Työläisten ja vallankumouksellisten talonpoikain taistelu tsarismiin kukistamiseksi kadettilaisen porvariston sovittelupolitiikasta huoli-

matta, taistelu, jonka johdossa voi olla ainoastaan proletariaatti, — se voisi evästyksen mukaan ratkaista vuoden 1905 tehtävät (kts. „Evästys“ „Sotsial-Demokrat“ lehdessä № 28—29).

Kuten näette, se on kokonaan toista kuin liberaalis-likvidaattorinen „III Duuman agraaripäätösten tarkistus“ tai „yleiset vaalit Valtakunnanduumaan“ (kts. likvidaattorien ohjelmaa)¹²³.

Pietarin työläiset pysyivät uskollisina puolueemme vallankumouksellisille perinteille. Vallankumouksellisen sosialidemokratian tunnukset, ja vain ne, saivat valtuutettujen edustajakokouksen tunnustuksen. Edustajakokouksessa kysymyksen ratkaisivat puolueettomat (82 valtuutetusta oli 41 „yksinkertaisesti sosialidemokraatteja“ ja puolueettomia), ja kun tällaisessakin kokouksessa hyväksyttiin Pietarin komitean evästys, niin se merkitsee, että Pietarin komitean tunnuksilla on lujat juuret työväenluokan tunteissa ja ajatuksissa.

Millä tavalla tähän kaikkeen suhtautuivat likvidaattorit? Jos he olisivat luottaneet omiin katsantokantoihinsa eivätkä olisi ontuneet poliittisen rehellisyyden alalla, niin he olisivat alkaneet avoimen taistelun evästystä vastaan ja esittäneet oman evästyksensä tai, kärsittyään tappion, ottaneet omat ehdokkaansa pois ehdokaslistoilta. Esittiväthän he valitsijamiehistä oman ehdokaslistansa antilikvidaattorien ehdokaslistan vastapainoksi — miksi ei voitu esittää avoimesti myöskin omia katsantokantoja, omaa evästystä? Ja kun antilikvidaattorien evästys tuli hyväksytyksi, niin miksi ei voitu rehellisesti ja avoimesti ilmoittaa, että evästyksen vastustajina heitä

ei voida valita evästyksen tuleviksi puolustajiksi, että he ottavat takaisin ehdokkaansa jättäen paikan evästyksen kannattajille? Sehän on poliittisen rehellisyyden alkeellinen sääntö. Tai ehkäpä likvidaattorit sivuuttivat evästyksen siksi, että kysymyksestä ei oltu käyty riittävästi väittelyä ja edustajakokouksessa asian ratkaisivat puolueettomien äänet? Mutta miksi he siinä tapauksessa eivät alistuneet niiden 26 sosialidemokraattisen valtuutetun päätökseen, jotka olivat muutamaa päivää ennen valtuutettujen edustajakokousta pitäneet illegaalisen kokouksen ja keskustelun jälkeen hyväksyneet antilikvidaattorien ohjelman (16 äänellä 9 vastaan yhden pidättyessä), ja kokouksessa olivat vielä läsnä sekä likvidaattorien johtajat että heidän valtuutettunsa? Minkälaisia korkeampia näkökohtia likvidaattorit pitivät ohjeenaan, kun he polkivat jalkoihinsa samalla kertaa sekä koko edustajakokouksen evästyksen että 26 sosialidemokraattisen valtuutetun tahdon? Ilmeistä on, että siinä voi olla vain yksi näkökohta: vahingoittaa antilikvidaatoreita ja „jotenkuten“ ajaa läpi omia miehiään. Mutta siinähan se onkin, että jos likvidaattorit olisivat lähteneet avoimeen taisteluun, niin he eivät olisi saaneet vietyä läpi ainoatakaan kannattajaansa, sillä kaikille oli selvää, että likvidaattorien „III Duuman agraaripäätösten tarkistus“ ei saa osakseen kannatusta valtuutettujen keskuudessa. Jäi vain yksi mahdollisuus: peittää oma lippunsa ja tekeytyä evästyksen kannattajaksi ilmoittamalla, että „oikeastaan mekin olemme melkein samanlaisen evästyksen kannalla“ ja viedä „jotenkuten“ läpi omia miehiään. Niin he tekivätkin. Mutta tehdessään niin likvidaattorit tunnus-

tivat oman tappionsa ja lukeutuivat poliittisesti vararikkoutuneiden joukkoon.

Mutta juuri se, että vihollinen pakoitetaan käärimään lippunsa kokoon, pakoitetaan tunnustamaan lippunsa kelvottomuus. s.o. pakoitetaan se tunnustamaan vihollisensa aatteellinen etevämyys, — se juuri merkitseekin moraalisen voiton saamista.

Ja „eriskummallista“ on: likvidaattoreilla on „laaja työväenpuolue“ ja antilikvidaattoreilla on vain „näivettynyt kerho“, mutta siitä huolimatta „ahdas kerho“ voitti „laajan puolueen“!

Minkälaisia ihmeitä maailmassa onkaan!..

3. YHTENÄISYYS NAAMIONA JA EDUSTAJAN VAALIT

Kun porvariston diplomaatit valmistelevat sotaa, niin he alkavat pitää suurta ääntä „rauhasta“ ja „ystävällisistä suhteista“. Jos joku ulkoministeri alkaa vakuuttamalla vakuuttaa olevansa „rauhankonferenssin“ puolesta, niin saatte olla varmoja siitä, että hänen „hallituksensa“ on jo tilannut uusia panssarilaivoja ja yksitasoja. Diplomaatilla sanan täytyy olla toista kuin teko — mikä diplomaatti hän muutoin olisi? Sana ja teko ovat kaksi aivan eri asiaa. Kauniit sanat ovat ilkeiden tekojen verho. Todellinen diplomaatti on samaa kuin kuiva vesi ja puinen rauta.

Samaa tulee sanoa likvidaattoreista ja heidän villillisestä yhtenäisyyskirkumisestaan. Äskettäin toveri Plehanov, puolueen yhtenäisyyden kannattaja, kirjoitti likvidaattorien konferenssin¹²⁴ päätöslauselman johdosta, että „he tuoksuvat diplomatialle kymmenen virstan päähän“. Ja sitten sama toveri Plehanov sanoi

heidän konferenssiaan „hajoittavaksi“. Suoremmin sanoen likvidaattorit peittävät työläisiä diplomaattisilla yhtenäisyshuudoilla, sillä puhuessaan yhtenäisyydestä he kylvävät hajaannusta. Ja todellakin likvidaattorit ovat sosialidemokratiassa diplomaatteja, jotka kauniilla sanoilla yhtenäisyydestä peittävät aiheuttamansa hajaannuksen ilkeää asiaa. Kun likvidaattori vakuuttamalla vakuuttaa olevansa yhtenäisyyden kannalla, niin saatte olla varmoja siitä, että hän on jo polkenut yhtenäisyyden jalkoihinsa hajaannuksen hyväksi.

Vaalit Pietarissa ovat siitä suoranaisena todistuksena.

Yhtenäisyys on ennen kaikkea sosialidemokraattisesti järjestyneiden työläisten toiminnan yhtenäisyyttä työväenluokan sisällä, joka ei ole vielä järjestynyt, jota sosialismin valo ei ole vielä valistanut. Sosialidemokraattisesti järjestyneet työläiset asettavat kokouksissaan kysymyksiä, käsittelevät niitä, tekevät päätöksiä ja esittävät sen jälkeen yhtenä kokonaisuutena puolueettomille näitä päätöksiä, jotka ovat ehdottoman velvoittavia vähemmistölle. Ilman sitä ei ole eikä voi olla sosialidemokratian yhtenäisyyttä! Oliko sellainen päätös Pietarissa? Oli. Se oli niiden 26 sosialidemokraattisen valtuutetun (kummankin suunnan) päätös, jotka hyväksyivät antilikvidaattorien ohjelman. Minkä vuoksi likvidaattorit eivät alistuneet tähän päätökseen? Minkä vuoksi he rikkoiivat sosialidemokraattisten valtuutettujen enemmistön tahtoa? Minkä vuoksi he polkivat jalkoihinsa sosialidemokraattien yhtenäisyyden Pietarissa? Sen vuoksi, että likvidaattorit ovat sosialidemokratiassa diplomaat-

teja, jotka kylvävät hajaannusta yhtenäisyyden naamioon kätkeytyneinä.

Edelleen, yhtenäisyys on proletariaatin toiminnan yhtenäisyyttä koko porvarillisen maailman silmien edessä. Proletariaatin edustajat tekevät päätöksiä ja toteuttavat niitä esiintyen yhtenä kokonaisuutena vähemmistön alistuessa enemmistön tahtoon. **Ilman sitä ei ole eikä voi olla proletariaatin yhtenäisyyttä!** Oliko Pietarin proletariaatilla sellainen päätös? Oli. Se oli antilikvidaattorinen evästys, jonka valtuutettujen edustajakokouksen enemmistö hyväksyi. Minkä vuoksi likvidaattorit eivät alistuneet valtuutettujen evästykselle? Minkä vuoksi he rikkoivat valtuutettujen enemmistön tahtoa? **Minkä vuoksi he polkivat jalkoihinsa työväenluokan yhtenäisyyden Pietarissa?** Siksi, että likvidaattorien yhtenäisyys on diplomaattinen fraasi, jolla verhotaan yhtenäisyyden murtamisen politiikkaa...

Kun likvidaattorit enemmistön tahtoa rikkomalla, viemällä läpi horjuvia (Sudakov) ja jakamalla mitä diplomaattisimpia lupauksia saivat vihdoinkin kolme valitsijamiestä, niin nousi kysymys: miten olla?

Ainoa rehellinen ratkaisu oli arvanveto. Ja antilikvidaattorit **ehdottivat** likvidaattoreille arvanvetoa, mutta likvidaattorit **hylkäsivät** sen!!

Kyselyään ensin hengenheimolaistensa mielipidettä likvidaattori Y, joka keskusteli tämän ehdotuksen johdosta bolshevikki X:n kanssa (kummaltakin puolen keskusteluun osallistuneen nimen me voimme mainita tarpeen vaatiessa ja sillä ehdolla, että noudatetaan välttämätöntä konspiratiivisuutta)¹²⁵, vastasi, että „arvanvetoa ei voida hyväksyä, koska

valitsijamiehiämme sitoo johtavan kollektiivimme päätös“.

Yrittäkööt herrat likvidaattorit kumota tämän ilmoituksemme!

Sosialidemokraattisten valtuutettujen enemmistön tahdon rikkominen, valtuutettujen edustajakokouksen enemmistön tahdon rikkominen, arvanvedosta kieltäytyminen, yhteisen edustajaehdokkaan Duumaan esittämisestä kieltäytyminen, kaikki tuo yhtenäisyyden hyväksi, — sangen eriskummallista on teillä „yhtenäisyys“, herrat likvidaattorit!

Likvidaattorien hajoituspolitiikka ei ole muuten uutta. Jo vuodesta 1908 lähtien he ovat harjoittaneet agitatiota illegaalista puoluetta vastaan. Likvidaattorien säädyttömyys vaaleissa Pietarissa on heidän vanhan hajoituspolitiikkansa jatkoa.

Sanotaan, että Trotski on „yhdistämis“-kamppailullaan tuonut „uuden virran“ likvidaattorien vanhoihin „asioihin“. Mutta se ei ole totta. Trotskin „sankarillisista“ ponnistuksista ja hänen „kauheista uhkauksistaan“ huolimatta hän on loppujen lopuksi osoittautunut vain meluavaksi valelihaksiseksi ennätysmestariksi, sillä viisivuotisen „toiminnan“ aikana hän ei ole kyennyt yhdistämään ketään muita kuin likvidaattoreita. Uusi melu — vanhat asiat!

Mutta palatkaamme vaaleihin. Hylättyään arvanvedon likvidaattorit voivat perustaa laskelmansa vain yhteen seikkaan: siihen, että porvaristo (kadetit ja lokakuulaiset) asettaa likvidaattorin etusijalle! Tehdäkseen tyhjäksi tämän herttaisen laskelman Pietarin komitea ei voinut menetellä muuten kuin antaa ohjeen, että kaikki valitsijamiehet asettuvat ehdok-

kaiksi, sillä likvidaattoreilla oli „horjuvakin“ (Sudakov) eikä heillä yleensäkään ollut tiivistä ryhmää. Täyttäen PK:n ohjeen kaikki antilikvidaattoreihin kuuluvat valitsijamiehet asettuivat ehdokkaiksi. Ja likvidaattorien herttainen laskelma ei onnistunut! Kurittomuutta ei ollut antilikvidaattoreilla, vaan likvidaattoreihin kuuluvien valitsijamiesten keskuudessa, jotka vastoin heidän „kollektiivinsa“ päätöstä asettuivat kilvan ehdokkaiksi. Ihmetellä ei pitänyt sitä, että Gudkov suostui Badajevin ehdokkuuteen (Gudkovia painoi antilikvidaattorinen evästys, joka oli hyväksytty hänen edustamassaan tehtaassa!), vaan sitä, että likvidaattori Petrov ja hänen perässään myöskin itse Gudkov asettuivat ehdokkaiksi Badajevin valitsemisen jälkeen.

Ylläsanotusta on vain yksi johtopäätös: yhtenäisyys on likvidaattoreille naamio, joka verhoaa heidän hajoituspolitiikkaansa, keppihevonen, jolla he halusivat ratsastaa Duumaan vastoin Pietarin sosialidemokratian ja proletariaatin tahtoa.

II

KAUPUNKIKUURIA

Lenan tapahtumat ja yleensä vilkastuminen työläisten keskuudessa ei mennyt turhaan toisen kuurian valitsijan suhteen. Kaupunkiväestön demokraattiset kerrokset vasemmistolaistuivat huomattavasti. Kun ne viisi vuotta sitten, vallankumouksen tappion jälkeen, „hautasivat“ vuoden 1905 ihanteita, niin nyt, joukkolakkojen jälkeen, vanhat ihanteet ovat alkaneet elpyä. On muodostunut selvä kadettien kaksinaiseen

politiikkaan tyytymättömyyden mieliala, jota kadetit eivät ole voineet olla huomaamatta.

Toisaalta lokakuulaiset „eivät ole täyttäneet“ suurten liikemiesten ja tehtailijoiden toiveita. Vapautui paikkoja, jota kadetit myöskään eivät voineet olla huomaamatta.

Ja kadetit päättivät jo tämän vuoden toukokuussa ryhtyä pelaamaan kahdella rintamalla. Ei taistelemaan, vaan pelaamaan.

Tämä selittääkin sen kadettien vaalikamppailun kaksinaisuuden kahdessa eri kuuriassa, mikä ei ole voinut olla hämmästyttämättä valitsijaa.

Sosialidemokraattien vaalikamppailun keskiöksi tuli taistelu kadetteja vastaan vaikutusvallasta demokraattisiin kerroksiin. Vastavallankumouksellisen porvariston hegemonia taikka vallankumouksellisen proletariaatin hegemonia — se on se sama bolshevikkien „kaavio“, jota vastaan likvidaattorit ovat monia vuosia toivottomasti taistelleet ja johon he nyt ovat olleet pakoitettuja taipumaan, koska se on ilmeinen ja väistämätön elämän välttämättömyys.

Toisessa kuuriassa voitto riippui demokraattisten kerrosten käyttäytymisestä, jotka olivat demokraattisia asemansa puolesta, mutta eivät vielä tajunneet omia etujaan. Kenen mukaan lähtevät nämä kerrokset, sosialidemokratian vaiko kadettien mukaan? Oli myös kolmas leiri, oikeistolaiset ja lokakuulaiset, mutta „mustasotnialaisesta vaarasta“ ei tarvinnut vakavasti puhua, sillä oli selvää, että oikeistolaiset voivat saada kokoon vain mitättömän äänimäärän. Taas puheet siitä, että „porvaristoa ei saa peloitella“, joskin sellaisia puheita oli (kts. F. D:n artikkelia

„Nevski Golos“ lehdessä¹²⁶), aiheuttivat vain hymyilyä, sillä oli selvää, että sosialidemokratian ei pitänyt vain „peloitella“, vaan myöskin lyödä asemista tuo sama porvaristo sen asianajajien, kadettien persoonassa.

Sosialidemokratian hegemonia taikka kadettien hegemonia — siten oli itse elämä asettanut kysymyksen.

Siitä kävi selväksi, että koko kamppailun kulussa tarvitaan sosialidemokratian erikoisen lujaa yksimielisyyttä.

Juuri sen vuoksi Pietarin komitean vaalitoimikunta lähti sopimukseen toisen toimikunnan kanssa, joka oli pantu kokoon menshevikeistä ja yksityisistä likvidaattoreista. Sopimus henkilöistä edellytti vaaliagitation täydellistä vapautta sillä välttämättömällä ehdolla, että edustajaehdokkaiksi Duumaan „ei voida asettaa henkilöitä, jotka ovat sitoneet nimensä tai toimintansa taisteluun puoluekantaistausta vastaan“ (ote neuvottelujen „pöytäkirjasta“). Sosialidemokraattien tunnettu ehdokaslista toisessa kuuriassa saatiin aikaan sen tuloksena, että antilikvidaattorit jääväisivät Ab... ja L..., tunnetut pietarilaiset likvidaattorit, jotka „olivat sitoneet nimensä ja toimintansa“ j.n.e. „Yhtenäisyyden kannattajain“ luonnehtimiseksi ei ole liiallista tässä vielä mainita, että sen jälkeen kun Tsheidze oli valittu Tiflisissä, he kieltäytyivät jyrkästi asettamasta hänen tilalleen III Duuman entisen jäsenen, sosialidemokraatti Pokrovskin ehdokkuutta uhaten rinnakkaisella ehdokaslistalla ja kamppailun saattamisella epäjärjestykseen.

Mutta varaus „vaaliagitation. vapaudesta“ osoitautui nähtävästi tarpeettomaksi, sillä kamppailun

kulku silmännähtävästi osoitti, että taistelussa kadetteja vastaan ei ole mahdollinen mikään muu kamppailu kuin vallankumouksellinen sosialidemokraattinen kamppailu, siis bolshevistinen kamppailu. Ken ei muistaisi pietarilaisten puhujien ja sosialidemokratian ehdokkaiden puheita „proletariaatin hegemoniasta“ ja „vanhoista taistelumetodeista“ „uusien parlamentaaristen“ vastapainoksi, „toisesta liikkeestä“ ja „vas-tuunalaisen kadettilaisen ministeristön tunnuksen kelpaamattomuudesta“? Minne ovat joutuneet likvidaattorien hokemiset siitä, että „oppositiota ei saa pirstota“, „kadettilaisen porvariston vasemmistolaisuudesta“, „painostuksesta“ tähän porvaristoon? Entä „Lutsh“ lehden likvidaattorien kadettilaisvastainen agitatio, likvidaattorien, jotka „söivät“ ja „pelottelivat“ kadetteja toisinaan jopa ylenpalttisesti, — eikö tuo kaikki ole todistuksena siitä, että itse elämä on lausunut totuuden jopa „lastenkin suun kautta“.

Minne on joutunut Danin, Martovin ja muiden „kadettiensyönnin“ vastustajain periaatteellinen omatunto?

Likvidaattorien „laaja työväenpuolue“ on vielä kerran kärsinyt tappion taistelussa „maanalaista kerhoa“ vastaan. Ajatelkaahan vain: „laaja työväen (?) puolue“ pienen, aivan pikkuisen „kerhon“ vankina! Ihmeitä...

III

YHTEENVETOJA

Ylläsanotusta käy ennen kaikkea selväksi se, että puheilla kahdesta leiristä — kesäkuun kolmannen päivän komennon kannattajien ja sen vastustajain lei-

ristä — ei ole perustaa. Todellisuudessa vaaleissa esiintyi kolme eikä kaksi leiriä: vallankumouksen leiri (sosialidemokraatit), vastavallankumouksen leiri (oikeistolaiset) ja sovittelijoiden leiri, sovittelijoiden, jotka kaivavat salakaivantoja vallankumouksen alle ja valavat vettä vastavallankumouksen myllyyn (kadetit). „Yhtenäisestä oppositiosta“ taantumusta vastaan ei ollut puhettakaan.

Edelleen vaalit puhuvat siitä, että rajankäynti kahden äärimmäisen leirin välillä tulee edistymään ja että keskileiri tulee sen vuoksi hupenemaan vapauttaen demokraattismielisiä sosialidemokratian hyväksi ja siirtyen itse vähitellen vastavallankumouksen puolelle.

Sen vuoksi puheet ylhäältä annettavista „reformista“, „purkausten“ mahdollisuudesta ja Venäjän „elimellisestä kehityksestä“ „perustuslain“ turvissa menettävät kaiken pohjan. Asioiden kulku vie kiertämättömästi uuteen vallankumoukseen, ja vastoin Larinien ja muiden likvidaattorien vakuutuksia me tulemme elämään „uuden vuoden 1905“.

Vihdoin vaalit puhuvat siitä, että proletariaatin ja vain sen kutsumuksena on asettua nousevan vallankumouksen johtoon kooten vähitellen ympärilleen kaiken, mikä Venäjällä on rehellistä ja demokraattista ja haluaa synnyinmaan vapautumista orjuudesta. Vakuuttuakseen tästä tarvitsee vain tutustua vaalien kulkuun työväenkuuriassa, tarvitsee vain tutustua Pietarin työläisten mielipiteisiin, jotka on ilmaistu selvästi valtuutettujen evästyksessä, tarvitsee vain tutustua heidän vallankumoukselliseen taisteluunsa vaalien puolesta.

Kaikki tämä antaa perusteen väittää, että vaalit Pietarissa vahvistivat täydellisesti oikeiksi vallankumouksellisen sosialidemokratian tunnukset.

Vallankumouksellinen sosialidemokratia on elinvoimainen ja voimakas — sellainen on ensimmäinen johtopäätös.

Likvidaattorit ovat kärsineet poliittisen vararikon — sellainen on toinen johtopäätös.

*Sanomalehti „Sotsial-Demokrat“ № 80,
tammikuun 12 (26) pnä 1913*

*Julkaistaan lehden tekstin
mukaan*

Allekirjottus: K. Stalin